

ЛЮДИНУ НА МЕЖІ ЖИТТЯ

На передовій – Львівська обласна інфекційна клінічна лікарня

Історія її створення унікальна. Ухвалу про будівництво інфекційної лікарні на 120 ліжок було затверджено на засіданні Галицького сейму 16 жовтня 1910 року. Будівництво комплексу лікарні 12 липня 1911 року санкціонував імператор австрійський Франц-Йосиф, обійшлася вона місту в 5,5 млн крон. Другого грудня 1912 року відбулося урочисте відкриття закладу. Із перших днів існування лікарні, пацієнтами опікувалися крім медиків, монахині з католицького згромадження Пресвятого серця Ісусового. У 1920 році перед корпусом, де жили черниці, встановили статую Матері Божої на пам'ять про сестер, які щороку помирали, заражаючись від важких хворих на скарлатину, дифтерію та сипний тиф, за якими вони доглядали. Лікарня збудована за індивідуальним проектом з врахуванням всіх протиепідемічних та санітарно-гігієнічних вимог, що існували на той час і знаходиться на озелененій території, загальною площею 5,3 га. За період функціонування лікарні, її очолювали талановиті інфекціоністи, організатори інфекційної служби Галичини. Такі як, А.Гураєвський, Ю.Дашо, Ю.Собко, заслужений лікар України С.Федоренко.

На території лікарні знаходиться унікальний дендропарк, який названий в честь А.Гураєвського і налічує понад 150 таксонів аборигенних та іноземних деревних рослин. Насадження створюють не лише певний санітарний пояс між лікарнею і містом, а й милують око і радують кожного, хто завітає сюди. Лікарня розрахована на 410 ліжок, з яких 140 дитячих. Вона є центром з надання спеціалізованої медичної

допомоги інфекційним хворим міста Львова та області. У своєму складі лікарня має три територіально-розділені стаціонари: базовий стаціонар на вул.Пекарській, 54, 3-тє відділення на вул.Кирила і Мефодія, 22 і 7-ме відділення на вул.Лисенка,45. В лікарні нараховується вісім профільних лікувальних відділень, відділення інтенсивної терапії, кабінет гіпербаричної оксигенації, відділення променевої діагностики, кабінет функціональної діагностики, клінічна, біохімічна, бактеріологічна та вірусологічна лабораторії, стоматологічний кабінет, ЛОР-кабінет. Лікарня є клінічною базою для навчання студентів Львівського державного медичного університету імені Д.Галицького і медичних коледжів.

У лікарні зроблено ремонт харчоблоку базового стаціонару, кабінету променевої терапії, клінічної та бактеріологічної лабораторій, відділення інтенсивної терапії, приймального покою. Придбано сучасну імпорتنу

рентгенапаратуру, апарати штучної вентиляції легень, гематологічні аналізатори, напівавтоматичний біохімічний аналізатор. І надалі в установі здійснюються заходи з покращення якості надання кваліфікованої медичної допомоги інфекційним хворим, створенню затишних умов для їх перебування в стаціонарі.

Інформаційна кампанія COVID-19 допомогла медикам

«Кількість звернень. Кількість підтверджених результатів COVID-19. Кількість смертей від коронавірусу». З таких цифр кожного дня розпочинає свій день Ігор БЕРНИК. Саме на його ФБ-сторінці більшість журналістів читає останні статистичні дані по Львову. І саме він зізнається, що кожного разу, коли чує про смерть у лікарні, кров у жилах холодне.

«Цікавим є спостереження: більшість пацієнтів, які поступають до нас із підозрою на коронавірусну інфекцію, вважають себе здоровими, – починає розповідь Ігор Петрович. – І найбільше бояться... сусідів по палатах (сміється – авт.) Це, певне, така захисна реакція організму. Раніше, наприклад, під час роздачі їжі, пацієнти не боялися контактувати між собою. Могли по декілька осіб виходити на коридор. Тепер такого немає. Усі доволі свідомі, і зайвий раз не контактують один з одним – далася взнаки правильна інформаційна кампанія. Виходять по одному, і поки сусід не зайде до себе у палату, наступний зі своєї палати не виходить».

Також, за словами пана Берника, з'явилася повага до роботи медиків.

«Тепер, коли лікар заходить до пацієнтів, хворі одразу одягають маски. Це вияв поваги та співпраці з лікарями, що теж приємно», – каже медик.

Однак на початку пандемії, ситуація була не з приємних. «Ті, хто жив у селах, отримували порцію негативу від своїх сусідів, які то в магазин їх не впускали, то мало не пікетували хати. Всі ж у селі знають один одного, і знають, хто де працює. То ж були такі випадки, що наші медичні сестри навіть не завжди хотіли їхати додому, оскільки потерпали від осуду односельців. Зараз це припинилося», – додав він.

Однак працювати в умовах пандемії – все ж не просто. Особливо, коли є чималі втрати пацієнтів.

«Це, напевне, був найважчий Великдень у лікарні, який я пам'ятаю, – продовжує пан Берник. – На саму Паску у нас від 12 ночі до 7 ранку померло одразу 3 пацієнти. Я прийшов вранці на зміну, і просто не впізнав тих лікарів, які завершували чергування. Вони були чорні. Це була, певне, найважча ніч, коли Бог вирішив забрати до себе так багато наших пацієнтів. А ще якщо зважити, що це була Великодня ніч, то найгірше».

При цьому, за словами медика, пацієнти не мали критичного стану, вони не були під'єднані до апаратів ШВЛ. «Тобто, за нашими показниками, усі вони мали тяжкий стан, але стабільний. І померли... Найважче було медичним сестрам, які спілкуються із тими пацієнтами, допомагають їм усім і коли розуміють, що вже нічого не можуть вдіяти – серце розривається».

Допомагають вийти із таких критичних думок волонтери та небайдужі львів'яни. До нас на Великдень приїздили працівники Патрульної поліції Львова, які вітали і нас, і пацієнтів із Великоднем. А напередодні діти із 38 садка намалювали багато малюнків, де медики постають у ролі супер-героїв, які рятують світ. Такі емоції хоч трохи перекривають втому і біль втрати пацієнтів», – підсумував Ігор Берник.

Найбільше досягнення нині – це здорові медики

Сергій ФЕДОРЕНКО, головний лікар інфекційної лікарні теж останнім часом "живе" на роботі. Під час нашої розмови його телефон не замовкає ні на секунду: щохвилини – новий дзвінок. І усім він відповідає.

«Вибачайте. Я розумію, що не маю права саме зараз не взяти слухавку. Адже кожен дзвінок – це інформація про життя пацієнта. І це єдине, що можуть нині мати родичі пацієнтів. Вони кожного разу чекають хоча б якихось новин. Мусимо спілкуватися з усіма».

За словами Сергія Мирославовича, найбільше досягнення нині – це здорові медики.

«Колектив – це головне, що нам треба вберегти. І я пишаюся, тим що практично жоден медик з нашої лікарні не захворів. Це колективна відповідальність кожного перед кожим».

За словами керівника медичної установи, найважчим періодом був початок пандемії, коли страх переважав над усіма іншими емоціями. І саме в цей час говорити з колективом лікарні було непросто.

«Я дотримуюся принципу чесності. Тому, коли стало зрозумілим, що нас чекає, я зібрав медиків і сказав, щоб залишалися ті, хто в змозі вистояти і підставити плече іншим колегам. Решті запропонував оплачувані відпустки. Приємно, що більшість моїх колег "відпочивати" відмовилися».

Нашу розмову перериває черговий телефонний дзвінок. Сергій Мирославович, як батько, пробує заспокоїти когось по ту сторону дроту, і закликає молитися.

«На все – воля Божа. Ми всі це розуміємо. На території нашої лікарні є освячена каплиця Пресвятого Андрія. І якщо раніше там були поодинокі відвідувачі, то нині до Бога приходять чимало людей: і медики, і родичі. Ніколи не буває порожньо, а зараз в умовах карантину родичі просять у Бога, Пресвятої Богородиці, здоров'я, терпіння, Господніх ласк і благодаті. Це дуже символічно, адже усім нам зараз, як ніколи, потрібна віра. А віра – всепереможна», – підсумував Сергій Федоренко.

Вікторія ВОЛЯ

